

Det hedder udtrykkelig, at den Kaptajn eller Underafdelingschef, der vil overdrage sin disciplinære Strafferet til en anden, maa skriftlig gøre Rede for, i hvor stor Udstrækning han overdrager den, og under hvilke Forhold han overdrager den, og den Mand, der skal bruge Disciplinarmidlerne, maa have en Bog, hvori han nøjagtig indfører, hvornaar disse Disciplinarmidler anvendes, og hvorledes og under hvilke Forhold det sker, og Iagttagelsen af dette maa Kaptajnen selvfølgelig paase lige overfor Premierløjtnanten. Han maa paase, at hans Kompagni bliver ordentlig uddannet, da det er ham, der har Ansvaret derfor, og han maa sørge for, at Premierløjtnanten passer, hvad han skal passe, og følger de Bestemmelser, han skal følge. Og Bataillonschefen, der har Overopsynet over det hele, maa selvfølgelig ogsaa sørge derfor.

Alt dette findes i Bestemmelserne af 24. Marts 1906, hvori for det første Bestemmelserne i Skrivelse af 5. Januar 1901 indskræpes, og hvor det dernæst siges, at man vil have fastsat følgende: „1. Ved enhver Underafdeling eller Afdelingsskolen skal der føres en særlig Bog over Disciplinarmidlernes Anvendelse, hvori indføres: a) Nummer og Navn, eventuelt tillige Tjenestestilling for den, paa hvem Disciplinarmidlet har været anvendt. b) Anledningen til Disciplinarmidlets Anvendelse, og hvornaar den er givet. c) Disciplinarmidlet, og naar det er anvendt. d) Hvem der har beordret Anvendelsen af Disciplinarmidlet. 2. I samme Bog indfører Underafdelingschefen — Skoleforstanderen, hvis det er en Skoleforstander — under sin Haand den Befaling, hvorved han overdrager Disciplinarmidlernes Anvendelse til en af de ham undergivne Officerer“ o. s. v., alt i Overensstemmelse med, hvad jeg her har nævnt. Men jeg ved ikke, om alt dette er iagttaget ved denne Lejlighed, jeg har mine Tvivl derom, thi jeg tror ikke, at en Premierløjtnant ret vel vilde kunne bekvemme sig til at anvende et Disciplinarmiddel paa den Maade, som sket er — for saa vidt Bladenes Beretning er rigtig —, naar han virkelig skulde indføre alt i Protokollerne, som det er foreskrevet, og det var blevet set efter af Kaptajnen og Bataillonschefen. Det synes mig, at Rigsdagen har Interesse af at faa ordentlig Besked om den Maade, hvorpaa Sagen er bleven afgjort, og det synes mig her, at vedkommende Officer er sluppen alt for let fra det hele, thi Uddannelsen i Hæren har en overordentlig

stor Betydning og Behandlingen af Rekrutterne ikke mindre. Det er fra Rigsdagens Side stærkt krævet, at Behandlingen af Mandskabet skal være ikke alene human, men ogsaa pædagogisk rigtig, og det er dette ikke — alt sammen forudsat, at det er rigtigt, hvad man har læst i Aviserne, det Forbehold maa jeg stadig fremhæve.

Jeg tror, at Oberstløjtnanten derovre, altsaa Jurisdiktionschefen, har Ret i den Betragtning, at det ikke er Mytteri, her har fundet Sted. Ved Mytteri forstaaer man efter Loven en Sammenrotning af underordnede mod en overordnet, men dette kan, efter hvad der foreligger, ikke siges at have været en Sammenrotning, saa det er vist rigtigt nok. Men det er neppe rigtigt, at man uden videre lader det, der er foregaaet, gaa hen paa den Maade, som sket er, idet man ikke derved tilbørlig har sørget for at fastholde, at Disciplinarmidler ikke maa anvendes saaledes, og at den gode Tone fuldt ud skal overholdes i Hæren.

Nu vil man maaske sige, at det kunde være kommet til at gaa haardt ud over Mandskabet, thi selv om det ikke var Mytteri, kunde der være blevet idømt strenge Straffe for det, der er sket. Ja, det er muligt. Jeg tror dog, at den militære Domstol maatte have taget fornødent Hensyn til, at de menige her virkelig vare ledede i Fristelse fra den overordnede Side, og at Straffen derfor ikke var bleven saa streng. Men var den bleven streng, have vi jo Benaadningsmidlet tilbage, og det kunde være anvendt, det har aldrig nogen Sinde glippet, naar en Minister har indstillet det. Jeg tror ikke, det er rigtigt, at vedkommende Officer her er sluppen fri. Derfor ønsker jeg, at den højtærede Minister vil give Folketinget fuldkommen Besked om hele denne Sag, hvorledes den er opstaaet, forløben og afgjort, for at Folketinget kan danne sig et nøjagtigt Skøn om, hvad det er, der har fundet Sted.

Saa kommer endelig en Side af Sagen, som ogsaa har været stærkt fremme i Aviserne, og det er Ministerens Forhold til Sagen. Det skal jeg ikke opholde mig længe ved. Først forlød det i Blade, der staa Ministeren nær, at det var Ministeren, som havde grebet ind og truffet den Afgørelse, der fandt Sted. Man kunde nu sige sig selv, at saaledes kunde det ikke forholde sig, thi en Minister, og navnlig en Minister, der har været Dommer, vilde ikke gribe ind i en Sag, som vedrørte Dom-